

Z PAMÄŠTÄ JEDNÄ Å ESTNÄCTKY â€“ 1.

ÄšterÄ½, 09 leden 2018

MÄj otec byl voják z povolání. UÄ¾ to neslo rÄžné záÄ¼itky. Byl velmi autoritativní, hodnÄ kÄ™iÄ•el, hodnÄ porouÄ•el, matkÄ pÄ™ihlíÄ¼ela. Bydleli jsme na vesnici, nahoÄ™e nad vesnicí stála kasárna a otec to tam všechno vedl... Máma byla hodná, ale v totálním vleku mého otce. Kdyby byla barva sebevíc Ä•erná a on Ä™ekl bílá, dala mu matka za pravdu. A já? Byly i chvíle, kdy jsem se vzbouÄ™ila, i kdyÄ¾ ne moc.

Máma byla v domácnosti a její velikou zálibou byla zahrádka. Tam pÄ›stovala snad všechno, co jen šlo a to všechno jsme museli konzumovat; a pokud to šlo, zavaÄ™ovalo se. Kdyby šla zavaÄ™it i hlína ze záhonÄ, tak ji máme ve sklenicích. A tak se blíÄ¼il podzim, na zahrádce úroda hlávkového zelí. Táta vynesl ze sklepa sud, máma a já jsme ho musely rejÄ¼ákem a horkou vodou poÄ™ádnÄ› vydrbat, a otec stál asi pÄ™l hodiny v horké vodÄ›. On se totiÄ¾ rozhodl, Ä¼e to zelí ušlape sám a byl na to patÄ™iÄ•nÄ› pyšný. S matkou jsme zelí strouhaly, nosily do škopku a otec v tom tancoval. Najednou nÄ›kdo zazvonil a otec mi vÄ™ele a nahlas zdÄraznil, abych šla otevÄ™ít. No, za dveÄ™ma stáli vojáÄ•ci, byli vylekaní a byl na nich vidÄ›t takový malý strach. On navštÄ›vovat velitele doma, to se jen tak nedÄ›lá. Já se na nÄ› podívala pohledem 16leté sleÄ•ny, s dotazem, co jako potÄ™ebují. Prý mluvit s velitelem. Byla jsem slušná a vojáÄ•ky jsem pozvala dál... A to byla ta moje malá pomsta za to jeho komandování a kÄ™iÄ•ení. Otec stál ve škopku, tepláky (Ä•ervené vojenské) vykasané nad kolena a mezi dveÄ™ma na nÄ›j zírali Ä•tyÄ™i vykulení kluci... PotÄ™ebovali podepsat vycházky. Co bylo dál, nemusím psát. KÄ™iÄ•el, vztekal se, ale já si mnula ruce, Ä¼e jsem se pomstila... HANKA TULIPÁN